INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print:

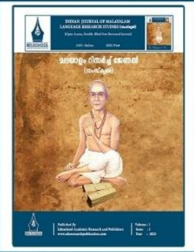

കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ

Jofi P Vareed

Assistant professor, Department of language, Don Bosco college Mannuthy

Article information
Received: 2nd January 2026
Received in revised form: 21st February 2026
Accepted: 13th March 2026
Available online: 28th April 2026
Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0023

Abstract

This research paper analyzes the linguistic features of classical art forms such as Kathakali, Krishnanattam, Koodiyattam, Theyyam, and Mohiniyattam, which have a unique place in the cultural heritage of Kerala. The literary tradition, linguistic style, oral-written relationship, and Sanskrit-Malayalam interaction of each art form are examined. This study demonstrates that the Attakatha literature in Kathakali is a unique poetic language that developed from the Manipravala style, that the language of Krishnanattam is a unique synthesis of Sanskrit and Malayalam, and that Koodiyattam enriches the Sanskrit drama tradition through Malayalam interpretation. The folk language elements of Theyyam and the literary texts of Mohiniyattam are examined through comparative analysis.

സാരാംശം

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൽ അനന്യമായ സ്ഥാനമുള്ള ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളായ കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം, മോഹിനിയാട്ടം എന്നിവയുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഗവേഷണ പ്രബന്ധമാണിത്. ഓരോ കലാരൂപത്തിന്റെയും സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം, ഭാഷാശൈലി, വാമൊഴി-വരമൊഴി ബന്ധം, സംസ്കൃത-മലയാള ഇടപെടൽ എന്നിവ പരിശോധിക്കുന്നു. കഥകളിയിലെ ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യം മണിപ്രവാളശൈലിയിൽ നിന്ന് വികസിച്ച സവിശേഷമായ കാവ്യഭാഷയാണെന്നും, കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും അനന്യമായ സമന്വയമാണെന്നും, കൂടിയാട്ടം സംസ്കൃത നാടക പാരമ്പര്യത്തെ മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തിലൂടെ സമ്പുഷ്ടമാക്കുന്നെന്നും ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. തെയ്യത്തിന്റെ നാടോടി ഭാഷാ ഘടകങ്ങളും മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യ പാഠങ്ങളും താരതമ്യ വിശകലനത്തിലൂടെ പരിശോധിക്കുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങൾ, കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം, മോഹിനിയാട്ടം, ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ, മണിപ്രവാളം, ആട്ടക്കഥ

ആമുഖം

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ഭൂമികയിൽ അതുല്യമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങൾ കേവലം അഭിനയ കലകൾ മാത്രമല്ല, സമ്പന്നമായ ഭാഷാ-സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വാഹകരും കൂടിയാണ്. കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം,

മോഹിനിയാട്ടം തുടങ്ങിയ കലാരൂപങ്ങൾ ഓരോന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഭാഷാ ശൈലികളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.[1]

ഈ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ പഠനം കേരളത്തിന്റെ ഭാഷാ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ ഈ കലാരൂപങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. മണിപ്രവാള ശൈലിയുടെ ഉദയം മുതൽ ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യ ഭാഷയുടെ രൂപീകരണം വരെയുള്ള ഭാഷാ വികാസത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ ഇവയിൽ കാണാം.

ഫിലിപ്പ് സറില്ലി തന്റെ കഥകളി പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങൾ ഒരേ സമയം അഭിനയ കലയും സാഹിത്യ കലയും ആണ്.[2]

ഈ ദ്വിതല സ്വഭാവം ഭാഷാ ഗവേഷണത്തിന് സവിശേഷമായ അവസരം നൽകുന്നു. ഓരോ കലാരൂപവും അതിന്റേതായ ഭാഷാ രജിസ്റ്ററും ശൈലിയും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രബന്ധം ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന ഭാഷാ പാരമ്പര്യങ്ങളെ താരതമ്യ വിശകലനത്തിലൂടെ പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

മനോജ് മനോഹരൻ കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷാ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് നടത്തിയ പഠനം ഈ മേഖലയിലെ സമീപകാല ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു.[3]

ഈ ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അഞ്ച് പ്രധാന ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിശദമായി പഠിക്കുക, അവ തമ്മിലുള്ള ഭാഷാ ബന്ധങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക, കേരളത്തിന്റെ ഭാഷാ ചരിത്രത്തിൽ ഇവയുടെ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുക എന്നിവയാണ്.

കഥകളിയിലെ ഭാഷയും സാഹിത്യ പാരമ്പര്യവും

കഥകളിയുടെ സാഹിത്യ അടിത്തറ ആട്ടക്കഥകളാണ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കൊട്ടാരക്കര തമ്പുരാൻ രചിച്ച രാമനാട്ടം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന ഈ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം മലയാള ഭാഷയുടെ വികാസ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പുക്കുട്ടൻ നായർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യം മണിപ്രവാള ശൈലിയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ശാഖയായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.[4]

കഥകളിയിലെ ഭാഷ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ഭാഷാ സമ്പ്രദായമാണ്. പദങ്ങൾ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങളിൽ നിന്ന് മലയാള കാവ്യ ഭാഷയിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടവയാണ്. ഈ പരിവർത്തന പ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃത സമാസങ്ങൾ, മലയാള ക്രിയാരൂപങ്ങൾ, ദ്രാവിഡ വാക്യഘടന എന്നിവ സമന്വയിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഉണ്ണായി വാരിയരുടെ 'നളചരിതം' ആട്ടക്കഥയിൽ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഭാവാർത്ഥം മലയാള പദങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന അസാധാരണമായ ഭാഷാ വൈദഗ്ധ്യം കാണാം.

കഥകളിയുടെ അഭിനയ ഭാഷ മുദ്രകൾ, നവരസാഭിനയം, ചൊല്ലിയാട്ടം എന്നിവ വാചിക ഭാഷയ്ക്ക് സമാന്തരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു അവാചിക ഭാഷാ സമ്പ്രദായം രൂപീകരിക്കുന്നു. സറില്ലി ഇത് 'body language of performance' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.[5]

ഈ അവാചിക ഭാഷാ സമ്പ്രദായവും വാചിക ഭാഷയും ചേർന്ന് ഒരു സമഗ്ര ആശയവിനിമയ ചട്ടക്കൂട് രൂപീകരിക്കുന്നു. കഥകളിയിലെ 'ചൊല്ലിയാട്ടം' സംഗീതാത്മകമായ ഭാഷാ പ്രയോഗമാണ് വാക്കുകളുടെ താളവും അർത്ഥവും ഒരേ സമയം പ്രേക്ഷകനിലേക്ക് എത്തിക്കുന്ന ഒരു സവിശേഷ ഭാഷാ രീതി.

ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യത്തിൽ മൂന്ന് പ്രധാന ഭാഷാ തലങ്ങൾ കാണാം: ശ്ലോകങ്ങളിലെ ഉയർന്ന സംസ്കൃത ഭാഷ, പദങ്ങളിലെ മിശ്ര ഭാഷ, ചൊല്ലിയാട്ടത്തിലെ സംഭാഷണ ഭാഷ. ഈ മൂന്ന് തലങ്ങളും ചേർന്ന് ഒരു ബഹുതല ഭാഷാ ഘടന സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇരയിമ്മൻ തമ്പി, കോട്ടയത്ത് തമ്പുരാൻ, കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവ പിഷാരടി തുടങ്ങിയ ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർ ഓരോരുത്തരും ഈ ഭാഷാ സമ്പ്രദായത്തിന് തങ്ങളുടേതായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണനാട്ടവും അതിന്റെ ഭാഷാ പൈതൃകവും

കൃഷ്ണനാട്ടം കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളിലൊന്നാണ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി മാനവേദൻ രചിച്ച 'കൃഷ്ണഗീതി' എന്ന സംസ്കൃത കാവ്യമാണ് കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യ അടിത്തറ. മനോജ് മനോഹരൻ തന്റെ

പഠനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നത് പോലെ, കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും സവിശേഷമായ സമന്വയമാണ്.[6]

കൃഷ്ണഗീതി പ്രധാനമായും സംസ്കൃത ഭാഷയിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടത്, എന്നാൽ അതിൽ മലയാള ഭാഷയുടെ സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്. 'അവതാരം', 'കാളിയമർദ്ദനം', 'രാസക്രീഡ', 'കംസവധം', 'സ്വയംവരം', 'ബാണയുദ്ധം', 'വിവിദവധം', 'സ്വർഗ്ഗാരോഹണം' എന്നീ എട്ട് ദിവസത്തെ കഥകളിൽ ഓരോന്നിലും ഭാഷാ ശൈലിയിൽ സൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്, 'അവതാരം' ദിവസത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ ശുദ്ധ സംസ്കൃതത്തോട് കൂടുതൽ അടുത്ത് നിൽക്കുമ്പോൾ, 'രാസക്രീഡ'യിലെ ശൃംഗാര വർണ്ണനകളിൽ മലയാള പദങ്ങളുടെ സ്വാധീനം കൂടുതൽ പ്രകടമാണ്.

കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷാ ഘടനയിൽ നാല് പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ കാണാം. ഒന്നാമതായി, സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവ ക്ലാസിക്കൽ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാമതായി, ദണ്ഡകങ്ങൾ ഗദ്യ-പദ്യ മിശ്ര രൂപത്തിലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ. മൂന്നാമതായി, പാട്ട് ഭാഗങ്ങൾ മലയാള സ്വാധീനം കൂടുതൽ ഉള്ള ഗാന ഭാഗങ്ങൾ. നാലാമതായി, ആട്ടപ്രകാരം അഭിനയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, ഇവ മലയാളത്തിൽ തന്നെയാണ്. ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന ഭാഷാ ഘടന മനോഹരൻ വിശദമാക്കുന്നത് പോലെ, കേരളത്തിലെ ഭാഷാ-സാംസ്കാരിക സങ്കലനത്തിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്.[7]

കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ അവതരണ ഭാഷയിൽ 'ഇടക്കല' എന്ന സവിശേഷ ഘടകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് ഇടയിൽ നടൻ ആംഗ്യ ഭാഷയിലൂടെയും മുഖാഭിനയത്തിലൂടെയും കഥയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃത പാഠം മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തിലേക്ക് മാറുന്നതിന്റെ ഭാഷാപരമായ ചലനാത്മകത ദൃശ്യമാണ്.

ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ കലാരൂപത്തിന്റെ ഭാഷ ഭക്തി സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗം കൂടിയാണ്. മാനവേദന്റെ കൃഷ്ണഗീതിയിൽ ഭാഗവത പുരാണത്തിലെ ദശമ സ്കന്ധത്തിന്റെ കാവ്യാത്മകമായ പുനരാഖ്യാനം കാണാം. ഇതിലെ ഭാഷ ജയദേവന്റെ ഗീതഗോവിന്ദത്തിന്റെ സ്വാധീനം വ്യക്തമാക്കുന്നു ശൃംഗാര രസ പ്രധാനമായ ഭാഷാ ശൈലിയും ചമൽക്കാര പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ സമൃദ്ധമാണ്.

കൂടിയാട്ടവും സംസ്കൃത-മലയാള ഇടപെടലും

യുനെസ്കോ 'മാനവരാശിയുടെ അദൃശ്യ സാംസ്കാരിക പൈതൃകം' എന്ന് അംഗീകരിച്ച കൂടിയാട്ടം സംസ്കൃത നാടക പാരമ്പര്യത്തെ മലയാള ഭാഷാ സംസ്കാരവുമായി സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന അനന്യമായ കലാരൂപമാണ്. ഇതിന്റെ ഭാഷാ ഘടന സങ്കീർണ്ണമാണ് സംസ്കൃത മൂലപാഠം, പ്രാകൃത സംഭാഷണങ്ങൾ, മലയാള വ്യാഖ്യാനം (ക്രമദീപിക) എന്നിവ ഒന്നിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു.[8]

കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഭാഷാ സവിശേഷത 'നിർവ്വഹണം' ആണ്. ഒരു സംസ്കൃത ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം വിശദമായി അഭിനയിക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയിൽ, ചാക്യാർ മലയാളത്തിൽ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. ഇത് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള തത്സമയ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ ഒരു ജൈവ രൂപമാണ്. ഈ വ്യാഖ്യാന പ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃത സമാസങ്ങൾ മലയാള ഗദ്യത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെടുന്നു, സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ ലളിതമായ ഭാഷയിലേക്ക് മാറ്റപ്പെടുന്നു, പ്രാദേശിക സന്ദർഭങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നു.

എൽ.എസ്. രാജഗോപാലൻ ക്ഷേത്ര കലകളെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, കൂടിയാട്ടത്തിലെ 'വിദൂഷകന്റെ' ഭാഷ മധ്യകാല മലയാളത്തിന്റെ സംരക്ഷിത രൂപമാണ് എന്നാണ്.[9]

വിദൂഷകൻ സംസ്കൃത നാടകത്തിൽ പ്രാകൃത ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന കഥാപാത്രമാണ്. എന്നാൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഈ കഥാപാത്രം മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു. ഈ ഭാഷാ മാറ്റം സംസ്കൃത നാടകത്തിന്റെ കേരളീയ ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വിദൂഷകന്റെ ഭാഷ ഹാസ്യവും സാമൂഹ്യ വിമർശനവും കലർന്ന ലളിത മലയാളം പ്രേക്ഷകരുമായുള്ള നേരിട്ടുള്ള ഭാഷാ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

കൂടിയാട്ടത്തിലെ 'ക്രമദീപിക' എന്ന പ്രകടന സൂചിക മലയാളത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത് അഭിനയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, രംഗ വിവരണങ്ങൾ, ഭാവ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സാങ്കേതിക രേഖയാണ്. ഈ ക്രമദീപികകൾ മധ്യകാല മലയാള ഗദ്യത്തിന്റെ ആദ്യകാല ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭാഷയുടെ സാങ്കേതിക ഉപയോഗത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇവയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

റിച്ച്മണ്ട്, സ്വാൻ, സറില്ലി എന്നിവർ ഇന്ത്യൻ നാടക പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തങ്ങളുടെ പഠനത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തെ 'ജീവിക്കുന്ന സംസ്കൃത നാടക പാരമ്പര്യം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.[10]

എന്നാൽ ഇത് കേവലം സംസ്കൃത നാടകത്തിന്റെ അവതരണം മാത്രമല്ല, സംസ്കൃത-മലയാള ഭാഷാ ഇടപെടലിന്റെ ജൈവ പ്രക്രിയയുടെ ഒരു ദൃശ്യ ഉദാഹരണം കൂടിയാണ്. ഈ ഇടപെടൽ ഏകപക്ഷീയമല്ല മലയാളം സംസ്കൃതത്തെ സ്വാംശീകരിക്കുക മാത്രമല്ല, സംസ്കൃത പാഠത്തെ മലയാള സാംസ്കാരിക സന്ദർഭത്തിൽ പുനർനിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തെയ്യവും നാടോടി ഭാഷാ ഘടകങ്ങളും

ഉത്തര കേരളത്തിലെ അനുഷ്ഠാന കലാരൂപമായ തെയ്യം ക്ലാസിക്കൽ-നാടോടി ദ്വന്ദ്വത്തിന്റെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു കലാരൂപമാണ്. തെയ്യത്തിന്റെ ഭാഷ പ്രധാനമായും 'തോറ്റം പാട്ട്' എന്ന സാഹിത്യ രൂപത്തിലാണ് സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.[11]

തോറ്റം പാട്ടുകളുടെ ഭാഷ മലയാളത്തിന്റെ ഒരു പ്രാദേശിക വകഭേദമാണ്. ഉത്തര കേരളത്തിലെ തുളു-കന്നഡ ഭാഷാ സ്വാധീനങ്ങൾ, പഴയ മലയാള രൂപങ്ങൾ, ദ്രാവിഡ മൂല പദങ്ങൾ എന്നിവ ഇതിൽ സമൃദ്ധമായി കാണാം. 'അങ്കത്തിൽ പോരടിച്ച', 'കണ്ണൂരിൻ കാവിൽ', 'തിരുവപ്പനാ മാമന്തമൂർത്തി' തുടങ്ങിയ തോറ്റം പാട്ടുകളിൽ ഈ ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ വ്യക്തമായി കാണാം.

തെയ്യത്തിന്റെ ഭാഷാ ഘടന രണ്ട് തലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഒന്ന്, തോറ്റം പാട്ടിന്റെ ആഖ്യാന ഭാഷ ഇത് ദൈവത്തിന്റെ ഉത്ഭവ കഥയും മഹാത്മ്യവും വർണ്ണിക്കുന്ന കാവ്യ ഭാഷയാണ്. രണ്ട്, 'ഉരിയാടൽ' ദൈവം പ്രേക്ഷകരോട് നേരിട്ട് സംസാരിക്കുന്ന ഭാഗം — ഇത് ഗ്രാമ്യ മലയാളത്തിലാണ്. ഈ ദ്വിതല ഭാഷാ വ്യവസ്ഥ വാമൊഴി സാഹിത്യത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത വ്യക്തമാക്കുന്നു.

തെയ്യത്തിലെ ഭാഷ ജാതി, സമുദായം, പ്രദേശം എന്നിവയ്ക്കനുസരിച്ച് മാറുന്നു. വണ്ണാൻ, മലയൻ, വേലൻ, പുലയൻ തുടങ്ങിയ സമുദായങ്ങളുടെ തെയ്യങ്ങളിൽ ഓരോ സമുദായത്തിന്റെയും ഭാഷാ സ്വഭാവം പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇത് സാമൂഹ്യ ഭാഷാശാസ്ത്ര (sociolinguistics) പഠനത്തിന് വിലപ്പെട്ട മാതൃകയാണ്.

തെയ്യത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ 'മന്ത്ര ഭാഷ' എന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഘടകവും ഉണ്ട്. അനുഷ്ഠാന വേളയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ ഭാഷ സംസ്കൃത മന്ത്രങ്ങളുടെയും ദ്രാവിഡ മന്ത്ര പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും സമന്വയമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഈ മന്ത്ര ഭാഷ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര വിശകലനത്തിന് പ്രയാസമുള്ള, അർത്ഥം നഷ്ടപ്പെട്ട ശബ്ദ ശൃംഖലകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു ഇവ ഭാഷയുടെ ആചാരപരമായ ഉപയോഗത്തിന്റെ സവിശേഷ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

മോഹിനിയാട്ടവും അതിന്റെ സാഹിത്യ പാഠങ്ങളും

കേരളത്തിന്റെ ലാസ്യ പ്രധാനമായ ക്ലാസിക്കൽ നൃത്ത രൂപമായ മോഹിനിയാട്ടം സവിശേഷമായ ഭാഷാ-സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇതിന്റെ സാഹിത്യ അടിത്തറ പ്രധാനമായും വർണ്ണങ്ങൾ, പദങ്ങൾ, തില്ലാന എന്നിവയാണ്. കെ. അയ്യപ്പ പണിക്കർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യ ഭാഷ കർണ്ണാടക സംഗീത പാരമ്പര്യവുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നു.[12]

മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ പ്രധാനമായും മൂന്ന് ഭാഷകളുടെ സമന്വയമാണ്: സംസ്കൃതം, മലയാളം, തമിഴ്. സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച വർണ്ണങ്ങളിൽ സംസ്കൃത-മലയാള മിശ്ര ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ രചനകളിൽ മലയാള ഭാഷ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നേടുന്നു. കൂടാതെ, പല ജാവളികളും കൃതികളും തെലുഗു-തമിഴ് ഭാഷകളിലാണ്, ഇത് ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ഭാഷകളുടെ അന്തർസാംസ്കാരിക ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ 'ചൊൽക്കെട്ട്' താള വാക്യങ്ങൾ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര വിശകലനത്തിന് രസകരമായ ഒരു മേഖലയാണ്. 'തകധിമി', 'തകിട', 'ധിത്തക' തുടങ്ങിയ താള ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര പരമായി ശൂന്യാർത്ഥ ശബ്ദങ്ങളാണ്, എന്നാൽ സംഗീത-നൃത്ത സന്ദർഭത്തിൽ ഇവയ്ക്ക് നിശ്ചിത അർത്ഥവും പ്രയോഗ വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ട്. ഇത് ഭാഷയുടെ കലാപരമായ ഉപയോഗത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷ മാതൃകയാണ്.

ആധുനിക കാലത്ത് മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ മലയാള കവിതകൾ വള്ളത്തോൾ, കുമാരനാശാൻ, ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയവരുടെ രചനകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രവണത വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത് മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷയെ സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യ ഭാഷയുമായി കൂടുതൽ അടുപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

താരതമ്യ വിശകലനം

അഞ്ച് കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ചില പ്രധാന പ്രവണതകൾ വ്യക്തമാകുന്നു. ആദ്യമായി, സംസ്കൃത-മലയാള ബന്ധത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തീവ്രതകൾ ഓരോ കലാരൂപത്തിലും കാണാം. കൂടിയാട്ടത്തിൽ സംസ്കൃതം പ്രധാന ഭാഷയും മലയാളം വ്യാഖ്യാന ഭാഷയുമാണ്. കഥകളിയിൽ രണ്ടും ഏകദേശം സമാനമായ പ്രാധാന്യത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കൃഷ്ണനാട്ടം സംസ്കൃത പ്രധാനമാണ്, എന്നാൽ മലയാള ഘടകങ്ങൾ അതിൽ അന്തർലീനമാണ്. മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ മലയാളം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നേടുന്നു. തെയ്യത്തിൽ മലയാളം അതും പ്രാദേശിക വകഭേദം ഏകമാന ഭാഷയാണ്.

രണ്ടാമതായി, വാമൊഴി-വരമൊഴി ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഓരോ കലാരൂപത്തിലും വ്യത്യസ്തമാണ്. കഥകളിയിലും കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലും ലിഖിത സാഹിത്യം (ആട്ടക്കഥ, കൃഷ്ണഗീതി) പ്രധാനമാണ്, അവതരണത്തിൽ ഇവ അതേപടി പാലിക്കപ്പെടുന്നു. കൂടിയാട്ടത്തിൽ ലിഖിത പാഠവും ഗൗരവമുള്ള ഇംപ്രൊവൈസേഷനും ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തെയ്യത്തിൽ വാമൊഴി പാരമ്പര്യമാണ് പ്രധാനം ലിഖിത രൂപം പിന്നീട് ഉണ്ടായതാണ്.[13]

മൂന്നാമതായി, ഈ കലാരൂപങ്ങൾ എല്ലാം ബഹുതല ഭാഷാ വ്യവസ്ഥ (multilevel linguistic system) ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഉയർന്ന ഭാഷ (സംസ്കൃതം അല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യ മലയാളം), മധ്യതല ഭാഷ (മിശ്ര ശൈലി അല്ലെങ്കിൽ വ്യാഖ്യാന ഭാഷ), അടിത്തല ഭാഷ (ഗ്രാമ്യ അല്ലെങ്കിൽ ദൈനംദിന ഭാഷ) എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് തലങ്ങളെങ്കിലും ഓരോ കലാരൂപത്തിലും കണ്ടെത്താനാകും. ഈ ബഹുതല വ്യവസ്ഥ കേരളത്തിലെ ഭാഷാ സമൂഹത്തിന്റെ (speech community) സങ്കീർണ്ണതയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

നാലാമതായി, ഓരോ കലാരൂപവും ഒരു സവിശേഷ ഭാഷാ രജിസ്റ്റർ (register) വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കഥകളിയിലെ 'ആട്ടക്കഥ ഭാഷ', കൂടിയാട്ടത്തിലെ 'നിർവ്വഹണ ഭാഷ', തെയ്യത്തിലെ 'തോറ്റം ഭാഷ' ഇവയെല്ലാം മലയാളത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഭാഷാ രജിസ്റ്ററുകളാണ്, ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ പദസമ്പത്ത്, വാക്യഘടന, ശൈലി എന്നിവ ഉണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ ഗവേഷണ പ്രബന്ധം ചില പ്രധാന നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഒന്നാമതായി, ഈ കലാരൂപങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ ഭാഷാ ചരിത്രത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന ശേഖരങ്ങളാണ് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള ഭാഷാ പരിവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ ഇവയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതായി, ഓരോ കലാരൂപവും അതിന്റേതായ ഒരു ഭാഷാ രജിസ്റ്റർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ രജിസ്റ്ററുകൾ മലയാള ഭാഷയുടെ വൈവിധ്യത്തെയും സമ്പന്നതയെയും വ്യക്തമാക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി, ഈ കലാരൂപങ്ങളിലെ ഭാഷ കേവലം ആശയ വിനിമയ ഉപകരണം മാത്രമല്ല, കലാപരമായ ആവിഷ്കാര മാധ്യമം കൂടിയാണ്.[14]

ഭാവിയിലെ ഗവേഷണ ദിശകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഡിജിറ്റൽ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര (digital linguistics) സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഈ കലാരൂപങ്ങളിലെ ഭാഷാ ഡേറ്റ ശേഖരിക്കുകയും വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന പഠനങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. കോർപ്പസ് ഭാഷാ ശാസ്ത്ര (corpus linguistics) രീതികൾ ആട്ടക്കഥ സാഹിത്യത്തിലും തോറ്റം പാട്ടുകളിലും പ്രയോഗിക്കുന്നത് പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകും.

ഈ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാ പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നത് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃക സംരക്ഷണത്തിന്റെ അനിവാര്യ ഭാഗമാണ്. അവതരണ കലയ്ക്ക് ഊന്നൽ നൽകുമ്പോൾ തന്നെ അതിന്റെ ഭാഷാ-സാഹിത്യ അടിത്തറയും ശ്രദ്ധയോടെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ഗവേഷണ പ്രബന്ധം ആ ദിശയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ ശ്രമമാണ്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Paniker, K. Ayyappa, ed. *Medieval Indian Literature: An Anthology*. Vol. 3. New Delhi: Sahitya Akademi, 1997.

2. Zarrilli, Phillip B. *Kathakali Dance-Drama: Where Gods and Demons Come to Play*. London: Routledge, 2000.
3. Manoharan, Manoj. “കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലെ ഭാഷാസവിശേഷത.” *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 1 (April 28, 2025): 13–20. https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0003.
4. Nair, D. Appukuttan. *Aattaprakaram: Kathakali Study*. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 1995.
5. Zarrilli, Phillip B. *Kathakali Dance-Drama: Where Gods and Demons Come to Play*. London: Routledge, 2000.
6. Manoharan, Manoj. “കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലെ ഭാഷാസവിശേഷത.” *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 1 (April 28, 2025): 13–20.
7. Manoharan, Manoj. “കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലെ ഭാഷാസവിശേഷത.” *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 1 (April 28, 2025): 13–20.
8. Richmond, Farley, Darius L. Swann, and Phillip B. Zarrilli. *Indian Theatre: Traditions of Performance*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1990.
9. Rajagopalan, L. S. *Music of the Kerala Temple*. Vol. 1. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 2010.
10. Richmond, Farley, Darius L. Swann, and Phillip B. Zarrilli. *Indian Theatre: Traditions of Performance*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1990.
11. Paniker, K. Ayyappa, ed. *A Short History of Malayalam Literature*. Thiruvananthapuram: Department of Public Relations, Government of Kerala, 2003.
12. Paniker, K. Ayyappa, ed. *A Short History of Malayalam Literature*. Thiruvananthapuram: Department of Public Relations, Government of Kerala, 2003.
13. Zarrilli, Phillip B. *Kathakali Dance-Drama: Where Gods and Demons Come to Play*. London: Routledge, 2000.
14. Richmond, Farley, Darius L. Swann, and Phillip B. Zarrilli. *Indian Theatre: Traditions of Performance*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1990.